

Even voorstellen: Jo & Piet

Hartje zomer 2005, zomaar een mooie juli-week in de Tukhut. De traag-stromende Ourthe sluit naadloos aan bij de ongedwongen vakantie-sfeer in het dorpje Sy. In tegenstelling tot voorgaande jaren, rond dezelfde periode, is het deze week zelfs redelijk druk in de Tukhut, met een twintigtal gasten, waarvan de helft kinderen. En de dienstdoend patrons, Jo en Piet Verheul zijn daar maar wat blij mee. Hun motto is namelijk: "hoe meer zielen hoe meer vreugd".

De redactie van www.tukhut.nl heeft een tweetal jonge bezoekers van de Tukhut, Josine en Paul v.d. Lugt, bereid gevonden om de beide patrons eens uitvoerig te interviewen voor een verhaaltje op de Tukhut website. Josine en Paul, voor deze gelegenheid gebombardeerd tot echte reporters, zijn samen met wat ander jong volk aangeschoven aan de Tukhut bar. En zij hopen dat de patrons gewillig op al hun vragen zullen antwoorden. Want een beetje onwennig is het natuurlijk wel: dat interviewen van grote mensen die qua leeftijd ook nog eens je eigen oma en opa zouden kunnen zijn.

Over de eerste vraag van Paul: "hoe dit in Rotterdam geboren en getogen patrons-koppel Jo en Piet aan de Tukhut is gekomen", hoeft Piet niet lang na te denken: "Ik heb al in de jaren 60 bij de afdeling Rotterdam van de NBV allerlei cursussen gedaan en ben op die manier met de bergsport in aanraking gekomen. Maar nu vinden we onszelf een beetje te oud voor de Alpen hoor, en dus genieten we met volle teugen van al het moois dat Sy en omgeving ons te bieden heeft".

"ja", vult Jo nog aan, "en in 1991 werden we gevraagd of we patron wilden worden in de Tukhut. Nu waren we al vaker als gasten in de Tukhut geweest, dus wisten we al een beetje hoe het hier reilt en zeilt. Over die vraag hebben we eigenlijk niet al te lang hoeven na te denken. Ik geloof dat we er allebei meteen zin in hadden. En na een weekendje ingewerkt te zijn door andere patrons, draaien we sindsdien elk jaar wel 1 of 2 keer een patronsdienst. Onze voorkeur gaat daarbij uit naar de vakantie-periode".

Josine vraagt aan Patron Piet of hij nog iets aan de Tukhut veranderd wil hebben, waarop Piet haar meldt: "Ik vind het eigenlijk prima zo, meis, maar er zouden wat mij betreft tijdens de zomervakantie wel eens wat meer mensen in de Tukhut mogen overnachten. Tot mijn stomme verbazing hebben we deze week gelukkig 20 mensen in de Tukhut, terwijl er vorig jaar rond deze tijd slechts 4 bezoekers waren. Maar dit jaar is toch echt veel gezelliger, met al die gasten".

Paul, in zijn vrije tijd heel actief met PC's, wil van de patrons weten of er in de Tukhut ook een computer met internet zou moeten zijn. Maar Jo en Piet reageren eensgezind: "Ben je mal joh, er wordt al genoeg gecomputerd in het leven, al die mensen die vele uren achter de PC zitten te surfen en te chatten, laten ze dat maar lekker thuis doen. Hier gaan we voor de sportiviteit, de natuur, de rust en natuurlijk voor de gezelligheid".

“En jij wilt graag weten wat onze leukste herinnering aan al die jaren Tukhut is”, zegt Piet tegen Josine, “nou, heb je even voor mij? Dat was een jaar of 5 geleden, begin september 2000. Toen werd een midweek speciaal voor kinderen van de internationale school uit Maastricht georganiseerd. In totaal zaten hier die week wel 18 aspirant-scholieren, 4 begeleiders en 1 leidster”.

En patron Jo vult aan: “Het was een zeer intense, bijzondere week met mensen uit allerlei windstreken en van allerlei culturen. Voornamelijk kinderen in de leeftijd van 11 tot 15 jaar van diplomaten en van hoge NAVO-militairen, die elkaar hier voor het eerst hebben ontmoet. Tja, en wat wil je: de voertaal wordt dan al heel snel het engels, want dat is zo’n beetje het enige dat jongelui afkomstig van Namibië, Brazilië, Duitsland, Italië, Polen en Engeland met elkaar gemeen hebben”.

En ook patron Piet doet al grinnekend nog een duit in het interview-zakje: “Ik herinner het me alsof het gisteren was. De meute werd opgedeeld in groepjes van 4 of 5 pubers met bij elk groepje een wat oudere begeleider (ouderejaars) van de opleiding uit Maastricht. En zo moesten ze elke dag gezamenlijk verschillende uitdagende opdrachten zien te klaren. Kano-en, klimmen, abseilen, speurtocht, fietsen, het stond allemaal op het programma. Maar je moet je voorstellen dat die kinderen zoiets nog nooit eerder gedaan hadden. Wat wil je, als je hele rijke ouders hebt en je eigenlijk grotendeels wordt opgevoed door kindermeisjes, gouvernantes en privé-leraren”.

“Zo hadden ze bijvoorbeeld nog nooit zelf de afwas hoeven te doen”, vervolgt Patron Jo, “Maar 2 gastjes gingen toch heel voortvarend met de vaat aan de slag. Zij zouden iedereen wel eens even laten zien hoe of dat moest. Dus pakte een jongen een kopje, deed er een druppeltje afwasmiddel in, liet het onder de kraan helemaal vollopen met heet water en roerde vervolgens met een vinger dat kopje schoon. Het was een prachtig gezicht hoor en de etensresten lagen her en der verspreid over de keukenvloer in plaats van in de afvalbakken. Maar we hebben toen toch maar even stevig ingegrepen

en hen geleerd hoe je dan wèl de afwas moet doen.

Op de vraag van Paul of er nog meer leuke herinneringen aan die mid-week zijn verbonden, vertelt Piet: “Ja hoor, de jongelui moesten ook allemaal een korte speech geven waarin ze zichzelf zouden voorstellen en vertellen wat ze van deze week hadden gevonden. En dat hebben ze keurig gedaan hoor, zelfs de jongsten in het gezelschap wisten er een prima verhaal van te maken. En na verloop van tijd hielden wij ook hele leuke gesprekjes in het engels met die jongelui”.

En ook Patron Jo weet nog een leuk detail te melden: “Toen ze op het punt stonden om te vertrekken hebben Piet en ik nog even de slaapzalen geïnspecteerd en tot onze stomme verbazing bleken daar nog heel wat sokken, T-shirts, truien, broeken en toilet-artikelen te liggen die we vlug in een zak hebben gestopt en hebben meegegeven aan de leidster van de groep.

Maar die vertelde ons aarzelend dat de jongelui zelf eigenlijk ook niet meer goed wisten welke kleding van wie was. Want hun weekend-tassen werden bijna altijd door het dienst-meisje of de butler ingepakt. En dan weten die gastjes amper welke kleding van wie is, kun je nagaan”.

“En een andere mooie herinnering”, vervolgt Jo, “wordt gevormd door de vijfdaagse trektocht van 135 km van de Tukhut in Sy naar het voormalige “zu den Felsen” onderkomen van de NKBV in de Eifel bei Blens. Die route werd destijds 1 keer per jaar door een hele groep gelopen. Maar ja, het onderkomen in Blens is alweer jaren geleden opgeheven”.

Piet gaat nu eens even goed zitten voor de volgende vraag van Paul over minder leuke herinneringen. “Kijk jongeman”, steekt ie van wal, “we hebben hier ook wel eens wat minder leuke dingen meegemaakt. We zijn hier wel eens geweest toen bij aankomst bleek dat de WC boven verstopt was en dat het water was blijven doorlopen. Toen we binnenkwamen en het licht aandeden, knalden de scherven van een aantal lampen ons om de oren. De hele vloer beneden stond helemaal blank van het water. En dan is het wel even dweilen geblazen”.

“En”, vult Piet nog aan: “Ik lag een keer lekker te slapen op de patronskamer, toen om half 2 's nachts de toeter op de patronskamer afging. Ik zat meteen stijf van schrik recht op in bed en het duurde echt wel even voordat ik door had wat er aan de hand was: twee verliefde Tukhut gasten die zich stilletjes met een flesje wijn teruggetrokken hadden op een bankje bij de Ourthe en de tijd een beetje vergeten waren Dat soort dingen moet je niet al te vaak meemaken, is niet bepaald bevorderlijk voor hartslag en bloeddruk”.

“Ja”, zegt Jo, “zo weet ik ook nog wat bijzonders te melden: die keer in de winter dat het 's nachts wel 15 graden vroom en dat er rond kwart voor 12 nog werd geklopt op de deur, terwijl de Tukhut al helemaal vol zat. Daar stond ze: een stevig tegen de kou ingepakte tante, met vrolijk kwispelstaartende hond, die vroeg of er nog een plekje in de herberg voor haar en hond was. Nou ja, zo'n mens laat je heus niet letterlijk in 15 graden vrieskou staan, dus die hebben we toen maar beneden in de verblijfsruimte laten slapen met haar hond”.

“Maar dat beest ging de volgende ochtend in alle vroegte alweer op verkenning uit en stond inmiddels vrolijk in de Tukhut-keuken te snuffelen Toen heb ik bazin toch maar vriendelijk verzocht met haar hond naar buiten te gaan”.

Aan het slot van het interview bedanken Jo en Piet de jonge interviewers en zijn nieuwsgierig naar het resultaat dat ze eerst per post zullen ontvangen om te bekijken. Daarna zal hun verhaal op www.tukhut.nl worden geplaatst.